

at antage noget af de andre to Forslag. Naar vi nemlig valgte en saadan Form for Lovforslaget, saa vilde deri være udtalt som noget Tvivlsomt, om Stadsfæstelse i det Hele var nødvendig eller ikke; men ligesom vi ikke mene, at det er passende, at en Lov udtaler sig tvivlsomt om sin egen Nødvendighed, saaledes troer jeg heller ikke, at det er rigtigt, at Thinget, naar det vil udtale sig om dette Spørgsmaal, da gjør det i en tvivlende Form. Vælger Thinget derimod det af os tiltraadte Forslag, saa siges derved ikke Andet, end at den provisoriske Frdg. af 24de Marts 1848 er for en Deel stadfæstet ved Grundloven, og den Deel deraf, som endnu ikke er stadfæstet ved denne, faaer sin Stadsfæstelse ved denne Lov. Vi have altsaa, ved at forme Loven saaledes, slet ikke udtalt os om, hvorvidt Stadsfæstelsen i det Hele var nødvendig eller ikke (Hør!). Jeg tillader mig derfor paa Udvalgets Majoritets Begne at anbefale Lovforslaget i den antydede Form.

Grundtvig: Den ærede Ordfører udtalte sig jo rigtignok, som om det egentlig var det hele Udvalg paa mig nær, som var blevet sin Beslutning og sit Forslag virkelig tro, men han tilkjendegav ogsaa, at det ikke var Andet end at Fleerheden havde tiltraadt et andet Forslag, istedetfor at jeg har givet et, som er saavidt mit eget. Han meente vistnok ogsaa, at om ikke ved Udvalgets oprindelige Forslag, saa dog ved det Endringsforslag, som Fleertallet har tiltraadt, vilde alle Banskelligheder være bortryddede, idet han meente, at der paa denne Maade aldeles Intet udtales om Nødvendigheden af Lovens Stadsfæstelse, medens mit Forslag ligesom det andet i samme Aand, vilde have Thinget til at udtale sig tvivlende om hvad der maa anses for en afgjort Sag. Jeg skal med et Par Ord stræbe i den Henseende at udtrykke mig idetmindste klart over hvad jeg mener. Hvad Sagen selv og dens Nødvendighed angaaer, nemlig Stadsfæstelsen af Forordningen af 24de Marts 1848, saa siger jeg, at for mine Dine er der ingen Nødvendighed deri, men at det er meget taaleligt, og derpaa kan

jeg meget godt gaae ind, der er ingen Nødvendighed i mine Dine for det, siger jeg, fordi paa denne Lov, om den end staaer nok saa fast, kan jeg ikke stole i Henseende til, hvad der ligger mig paa Hjerte; nemlig Trykkesfriheden. Skal jeg i den Henseende stole paa Noget, saa maa det være paa den høitærede Justitsministers Uttringer, skøndt de vel gaae til begge Sider (Latter) og paa Folkestemningen, endskøndt den ogsaa helder til begge Sider. Det er altsaa Spørgsmaalet her, om vi skulle gjøre det muligt for hele Thinget, at gaae ind paa Stadsfæstelsen af denne Lov, om hvis Nødvendighed efter juridiske Principer vi have forskellige Meninger, og da er det jeg mener, at man skal gjøre det muligt for Alle, men i Grunden gjøre det umuligt for alle de Consequente, som ansee Stadsfæstelsen for unødvendig, naar man siger, som Udvalgets Fleertal ønsker, at der er een Bestemmelse i Forordningen af 24de Marts 1848, den Bestemmelse, som indeholdes deri, om at Censuren og de forebyggende Forholdsregler skulle ophøre, denne Bestemmelse erkjende de at være baade gjentaget og rodfæstet i Grundloven, saa at den ikke kan trænge til nogen videre Stadsfæstelse; men om de andre Bestemmelser troe de, at det er aldeles nødvendigt, at de skulde stadfæstes, dersom de ikke skulde tabe deres Gyldighed, og det er det, som de ville have Thinget til at bifalde, de ville ikke unde nogen det Forbehold, som den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2det District (Tscherning) erklærede, han vilde tage, saa man fremdeles i Thinget har Lov til at omtvile eller benægte Nødvendigheden, den juridiske Nødvendighed af Stadsfæstelsen. Saaledes staaer Sagen, og jeg skal nu overslade til Thinget at vælge mellem Udtryksmaaderne.

Rettelser.

Nr. 407 1ste Sp. L. 15 og 16 f. v. „i hvilket det er vedtaget, at det skal nyde Fremme“ læs: „i hvilket det først foretages.“